

Wtorek, 4 października 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0371

Przyszłe stosunki AKP–UE po roku 2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie przyszłości stosunków AKP–UE po roku 2020 (2016/2053(INI))

(2018/C 215/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., (zwaną dalej „umową z Kotonu”), a także jej przeglądy z roku 2005 oraz 2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając Porozumienie z Georgetown z 1975 r. ustanawiające grupę państw AKP oraz jego przegląd z 1992 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 października 2003 r. zatytułowany „W kierunku pełnego zintegrowania współpracy z krajami AKP w budżecie UE” (COM(2003)0590),
- uwzględniając wspólny dokument konsultacyjny Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 6 października 2015 r. zatytułowany „W stronę nowego partnerstwa między Unią Europejską a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku po 2020 r.” (JOIN(2015)0033),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie stosunków AKP–UE, w szczególności rezolucję z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE ⁽³⁾, z dnia 13 czerwca 2013 r. ⁽⁴⁾ w sprawie drugiej zmiany umowy z Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁵⁾ oraz z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając poprzednie rezolucje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE, w szczególności rezolucję z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie czterdziestu lat partnerstwa – oceny wpływu na handel i rozwój w państwach AKP i perspektywy trwałych stosunków między państwami AKP a Unią Europejską ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/03_01/pdf/mn3012634_en.pdf

⁽²⁾ http://www.epg.acp.int/fileadmin/user_upload/Georgetown_1992.pdf

⁽³⁾ Dz.U. C 310 z 25.8.2016, s. 19.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 65 z 19.2.2016, s. 257.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 120.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 833.

⁽⁷⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/2015_acp2/pdf/101905en.pdf

Wtorek, 4 października 2016 r.

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju,
- uwzględniając wspólne oświadczenie współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie przyszłych relacji AKP–UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając globalną strategię UE w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, przedłożoną Radzie Europejskiej na jej posiedzeniu w dniach 28 i 29 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 21 marca 2012 r. pt. „W kierunku odnowionego partnerstwa na rzecz rozwoju między UE a regionem Pacyfiku” (JOIN(2012)0006),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa „Wspólna strategia partnerstwa UE–Karaiiby” z dnia 26 czerwca 2012 r. (JOIN(2012)0018),
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE przyjętą przez afrykańskie i europejskie głowy państw i szefów rządów podczas szczytu w Lizbonie w dniu 9 grudnia 2007 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie AKP–UE z dnia 20 czerwca 2014 r. w sprawie programu na okres po roku 2015 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając deklarację z Sipopo przyjętą podczas 7. szczytu głów państw i szefów rządów, który odbył się w dniach 13–14 grudnia 2012 r., zatytułowaną „Przyszłość grupy państw AKP w zmieniającym się świecie: wyzwania i możliwości” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając trzecią międzynarodową konferencję w sprawie finansowania rozwoju z dni 13–16 lipca 2015 r. oraz plan działań z Addis–Abeby zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 27 lipca 2015 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 25 września 2015 r., zatytułowany „Przekształcenie naszego świata: agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając 41. posiedzenie wspólnej Rady AKP–UE, które odbyło się w Dakarze (Senegal) w dniach 28 i 29 kwietnia 2016 r.,
- uwzględniając 8. szczyt szefów państw i rządów AKP, który odbył się w Port Moresby (Papua–Nowa Gwinea) w dniach 31 maja i 1 czerwca 2016 r. i podczas którego przyjęto komunikat z Waigani dotyczący perspektyw grupy AKP oraz deklarację z Port Moresby przyjmującą sprawozdanie końcowe na temat przyszłości grupy AKP przedstawione przez grupę wybitnych osobistości,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Budżetowej (A8–0263/2016),

⁽¹⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/2015_acp2/pdf/1081264en.pdf

⁽²⁾ http://www.africa-eu-partnership.org/sites/default/files/documents/eas2007_joint_strategy_en.pdf

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0336.

⁽⁴⁾ <http://www.acp.int/content/acp-eu-stand-together-post-2015-development-agenda>

⁽⁵⁾ http://www.epg.acp.int/fileadmin/user_upload/Sipopo_Declaration.pdf

⁽⁶⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/69/313.

⁽⁷⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/1.

Wtorek, 4 października 2016 r.

- A. mając na uwadze, że korzystny charakter i dorobek umowy z Kotonu opiera się na szeregu unikalnych cech: jest to prawnie wiążący dokument, do którego przystąpiła niezrównana pod względem liczbowym ilość państw (79 państw + 28 państw członkowskich UE); jest to umowa kompleksowa dzięki swoim trzem filarom współpracy na rzecz rozwoju, współpracy politycznej oraz współpracy gospodarczej i handlowej; ma ona wspólne ramy instytucjonalne oraz duży budżet w formie środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR);
- B. mając na uwadze, że nadrzędny cel umowy z Kotonu, wyraźnie zapisany w jej art. 1, dotyczy „ograniczenia i wyeliminowania ubóstwa zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju oraz stopniowego włączania krajów AKP w gospodarkę światową”; mając na uwadze, że partnerstwo opiera się na zbiorze podstawowych wartości i zasad, w tym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności, demokracji opartej na rządach prawa oraz przejrzystym i rozliczalnym zarządzaniu;
- C. mając na uwadze, że 80 % krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC) leży w regionach AKP, co nadaje szczególne znaczenie partnerstwu AKP–UE;
- D. mając na uwadze zmiany, jakie nastąpiły w sytuacji politycznej i gospodarczej państw grupy AKP oraz Unii Europejskiej od czasu podpisania umowy z Kotonu;
- E. mając na uwadze, że przyszłość stosunków AKP–UE powinna opierać się na nowym podejściu do możliwości współpracy UE–AKP i stojących przed nią przeszkód;
- F. mając na uwadze, że wysoka liczba krajów AKP i państw członkowskich UE nie znalazła wystarczająco silnego odzwierciedlenia we wspólnych działaniach na forach światowych;
- G. mając na uwadze, że partnerstwo AKP–UE odegrało istotną rolę, przynosząc postęp w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MCR);
- H. mając z drugiej strony na uwadze, że stopień osiągnięcia celów dotyczących zwalczania ubóstwa i włączenia państw AKP do gospodarki światowej jest jak dotąd niewystarczający, gdyż połowę państw członkowskich AKP nadal stanowią kraje najsłabiej rozwinięte (LDC), łączny udział państw AKP w światowym handlu wynosi mniej niż 5 %, a w światowym PKB – około 2 %;
- I. mając na uwadze, że stosunki handlowe stanowią drugi filar umowy z Kotonu, a jego instrumentami są umowy o partnerstwie gospodarczym;
- J. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym są określone w art. 36 umowy z Kotonu jako instrumenty rozwoju, które „mają na celu wspieranie sprawnej i stopniowej integracji państw AKP z gospodarką światową, szczególnie poprzez pełne wykorzystanie integracji regionalnej i handlu Południe–Południe”; mając na uwadze, że włączenie umów o partnerstwie gospodarczym do umowy z Kotonu wspiera spójność polityki na rzecz rozwoju;
- K. mając na uwadze, że umowa z Kotonu uwzględnia rosnące znaczenie integracji regionalnej w państwach AKP, a także w ramach współpracy AKP–UE oraz jej rolę w sprzyjaniu pokojowi i bezpieczeństwu, wspieraniu wzrostu i podejmowaniu wyzwań o wymiarze transgranicznym;
- L. mając na uwadze, że umowa z Kotonu zajmuje się nowymi wyzwaniami globalnymi związanymi ze zmianą klimatu, migracją, pokojem i bezpieczeństwem (na przykład poprzez walkę z terroryzmem, ekstremizmem i międzynarodową przestępczością), ale przyniosła niewiele konkretnych wyników w tych obszarach;
- M. mając na uwadze, że posiedzenia wspólnych instytucji AKP–UE, a zwłaszcza wspólnej Rady Ministrów, przyniosły niewiele konkretnych rezultatów i charakteryzowały się zarówno niską frekwencją, jak i obecnością przedstawicieli niskiego szczebla;
- N. mając na uwadze, że UE pokrywa blisko 50 % kosztów funkcjonowania sekretariatu AKP; mając na uwadze, że liczne państwa członkowskie AKP nie płacą pełnych składek członkowskich;

Wtorek, 4 października 2016 r.

- O. mając na uwadze, że dialog polityczny na temat zasadniczych elementów, o których mowa w artykułach 8 i 96 umowy z Kotonu, jest konkretnym środkiem prawnym umożliwiającym przestrzeganie wspólnych wartości partnerstwa AKP–UE oraz promowanie demokracji i praw człowieka, które mają zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju;
- P. mając na uwadze, że istnieje wyraźna potrzeba, aby w nowej umowie zagwarantować zachowanie uwarunkowań w zakresie praw człowieka i wzmocnić dialog polityczny;
- Q. mając na uwadze, że mimo uznania ich znaczenia, zaangażowanie parlamentów krajowych, władz lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego w dialog polityczny było do tej pory raczej ograniczone; mając na uwadze, że rola grupy AKP jako takiej została ograniczona do przypadków, gdy przywoływany jest art. 96; mając na uwadze, że dialog polityczny, a zwłaszcza art. 96, są najczęściej wykorzystywane na późnym etapie kryzysów politycznych, a nie w sposób prewencyjny;
- R. mając na uwadze, że pomimo wyraźnego uznania roli parlamentów narodowych, władz lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego w przeglądzie umowy z Kotonu w roku 2010 ich udział w debatach na temat polityki i działań AKP–UE jest ograniczony;
- S. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego stoją w obliczu coraz bardziej restrykcyjnych przepisów i innych przeszkód, które ograniczają ich aktywność i możliwości działania;
- T. mając na uwadze, że w regionach AKP położone są kraje i terytoria zamorskie stowarzyszone z Unią Europejską, których szczególne relacje z UE sprzyjają odejściu od tradycyjnego podejścia do pomocy rozwojowej w celu uwzględnienia w większym stopniu ich przynależności do europejskiej rodziny; mając na uwadze, że choć kraje i terytoria zamorskie posiadają szczególny status, nadal korzystają one z 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), podobnie jak państwa AKP;
- U. mając na uwadze, że EFR jest finansowany z bezpośrednich wkładów państw członkowskich UE i nie podlega zwykłym unijnym zasadom budżetowym; mając na uwadze, że Parlament nie ma uprawnień dotyczących EFR poza prawem do udzielania absolutorium w odniesieniu do już poniesionych wydatków, a także nie ma formalnych uprawnień do kontroli programowania EFR;
- V. mając na uwadze, że w ramach 11. EFR około 900 mln EUR wyasygnowano na poczet Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, a ok. 1,4 mld EUR z rezerw EFR zostanie przeznaczony na fundusz powierniczy UE dla Afryki;
- W. mając na uwadze, że zmobilizowanie zasobów krajowych w państwach AKP i środków diaspory może stać się istotnym źródłem finansowania rozwoju;
- X. mając na uwadze, że uwzględnienie EFR w budżecie pozwoliłoby na demokratyczną kontrolę, poprawiło widoczność oraz zwiększyło przejrzystość wykorzystywania unijnych funduszy na rzecz rozwoju; mając z drugiej strony na uwadze, że wieloletni charakter programowania EFR pozwala na przewidywalność zasobów, a włączenie go do budżetu może doprowadzić do zmniejszenia funduszy na rzecz rozwoju dla państw AKP na rzecz innych priorytetów polityki zewnętrznej i być postrzegane jako osłabienie uprzywilejowanego partnerstwa AKP–UE; mając na uwadze, że budżet EFR może również negatywnie wpłynąć na finansowanie Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, a także innych ważnych inicjatyw, takich jak fundusz powierniczy dla Afryki, chyba że powstanie specjalny instrument finansowania kosztów bezpieczeństwa, powiązany ze współpracą na rzecz rozwoju;
1. potwierdza, że współpraca AKP–UE jest cennym i niepowtarzalnym osiągnięciem, które w ciągu ostatnich 40 lat wzmocniało więzi między mieszkańcami oraz krajami AKP i państwami UE oraz ich parlamentami; podkreśla – biorąc pod uwagę, że kraje AKP wykazują swoje zaangażowanie w podejmowanie wspólnych działań jako grupa – że w celu poprawy skuteczności współpracy i dostosowania jej do nowych wyzwań należy ustanowić nową strukturę, zachowując te części dorobku prawnego AKP–UE, które mają charakter uniwersalny, takie jak zaangażowanie na rzecz praw człowieka i równości płci, rozwój ludzki, dobre rządy i demokracja, cel praworządności, jak również wymiana najlepszych praktyk we wspólnych ramach, ale wprowadzając też największe zmiany zgodnie z zasadą pomocniczości, tzn. wykonując pracę na szczeblu umów regionalnych, które są dopasowane do specyficznych potrzeb regionalnych i wzajemnych interesów istniejących między UE a danym regionem;

Wtorek, 4 października 2016 r.

2. podkreśla, że zarówno wspólne ramy, jak i regionalne porozumienia powinny być prawnie wiążące; podkreśla, że aby zwiększyć ich skuteczność, ograniczyć przypadki powielania działań i uniknąć pokrywania się ram politycznych, umowy regionalne z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku powinny być zaprojektowane w sposób uwzględniający istniejące organizacje regionalne i subregionalne, np. Unię Afrykańską, regionalne wspólnoty gospodarcze, strategie regionalne lub umowy regionalne, takie jak umowy o partnerstwie gospodarczym, powinny też umożliwiać włączanie kolejnych krajów, takich jak kraje Afryki Północnej, lub tworzenie grup interesów zgodnie ze szczególnymi interesami bądź potrzebami (np. status rozwojowy, jak w przypadku krajów najsłabiej rozwiniętych, lub specyficzne cechy geograficzne, jak w przypadku małych rozwijających się państw wyspiarskich);

Cele, zasady i zakres współpracy

3. wzywa do umieszczenia programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i celów zrównoważonego rozwoju w centrum nowej umowy oraz do stworzenia silnych mechanizmów monitorowania, dbając o to, by realizacja celów umowy sprzyjała celom zrównoważonego rozwoju i promowała je;

4. apeluje o wdrożenie między państwami AKP–UE mechanizmu wzajemnego monitorowania, rozliczalności i oceny, aby regularnie nadzorować realizację celu zrównoważonego rozwoju w państwach członkowskich – przy czym przedstawiciele krajów AKP i UE powinni pochodzić nie tylko z centralnych instytucji rządowych, lecz również parlamentów, regionalnych i lokalnych organów władzy, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i grona naukowców – oraz sporządzać coroczne wnioski i zalecenia dotyczące krajowych, regionalnych i globalnych procesów przeglądu i dalszych działań;

5. podkreśla ponadto, że w planowaniu, przyjmowaniu i wdrażaniu publicznej polityki sektorowej przewidzianej w przyszłej umowie należy w pełni uwzględnić strategie polityczne oparte na wiedzy;

6. apeluje o to, by zwalczanie ubóstwa i nierówności, a docelowo ich zlikwidowanie, a także promowanie trwałego rozwoju stanowiło nadrzędne cele współpracy AKP–UE; podkreśla jednak, że nowa umowa musi stanowić przede wszystkim projekt polityczny oparty na zasadzie samoodpowiedzialności i jednoznacznie likwidować mentalność darczyńca–beneficjent; uważa, że współpraca ta powinna toczyć się w obszarach wspólnego zainteresowania, w których można oczekiwać wspólnej poprawy nie tylko pod względem gospodarczym, lecz również pod względem pokoju i bezpieczeństwa, praw człowieka, praworządności, dobrych rządów i demokracji, migracji, środowiska naturalnego, zmian klimatycznych oraz innych dziedzin związanych z dobrobytem społeczeństw zarówno UE, jak i AKP;

7. ponownie staje na stanowisku, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest kluczowym elementem umożliwiającym urzeczywistnienie nowego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju; uważa, że kompleksowa natura umowy z Kotonu wspiera spójność polityki na rzecz rozwoju i dlatego powinna ona zostać zachowana w nowej umowie; zwraca uwagę na konieczność zachowania szczególnych przepisów dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do zintensyfikowania w ramach nowej umowy dialogu na temat powiązanych kwestii; przypomina o swojej propozycji mianowania we Wspólnym Zgromadzeniu Parlamentarnym stałych współsprawodawców ds. spójności polityki na rzecz rozwoju;

8. uważa, że poszanowanie zasad skuteczności pomocy uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym jest podstawą realizacji programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz że w przyszłej umowie należy zawrzeć odniesienie do tych zasad;

9. apeluje, by zasadnicze elementy umowy z Kotonu – dotyczące poszanowania praw człowieka, zasad demokratycznych i praworządności – nadal stanowiły oparte na wartościach podstawy nowej umowy; wzywa do dodania jako zasadniczego elementu również dobrych rządów w nawiązaniu do nowego, 16. celu zrównoważonego rozwoju dotyczącego pokoju, sprawiedliwości i skutecznych instytucji; przypomina o znaczeniu wdrożenia w pełni art. 9 umowy z Kotonu;

10. podkreśla, że dialog polityczny stanowi zasadniczy element umowy z Kotonu oraz że art. 8 i 96 są konkretnym środkiem prawnym gwarantującym przestrzeganie zasadniczych elementów stosunków AKP–UE, choć nie zawsze były one skutecznie wykorzystywane w przeszłości; apeluje, by dialog polityczny pozostał podstawowym filarem prawnym w nadrzędnych ramach, a także na szczeblu regionalnym nowej umowy; apeluje o skuteczniejsze, bardziej systematyczne i proaktywne wykorzystanie dialogu politycznego, aby unikać kryzysów politycznych;

Wtorek, 4 października 2016 r.

11. przypomina, że w art. 97 umowy z Kotonu przewidziano procedurę konsultacji i podjęcie odpowiednich środków w razie wystąpienia poważnych przypadków korupcji; ubolewa, że do tej pory na artykuł ten powołano się tylko raz; wzywa do wzmocnienia tej procedury w przyszłej umowie o partnerstwie między UE a państwami AKP, aby uczynić ją naprawdę skuteczną;

12. podkreśla w związku z tym, że dialog polityczny stanowi wartościową podstawę służącą poprawie sytuacji mieszkańców krajów partnerskich; wyraża ubolewanie z powodu niedostatecznego wykorzystania tego instrumentu oraz jego słabej dotychczasowej skuteczności; wzywa zatem do lepszego monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka i innych zasadniczych i podstawowych elementów umowy; domaga się, by monitorowanie to miało włączający i partycypacyjny charakter, oraz apeluje o regularną – dwuletnią lub wieloletnią – ocenę i wspólne sprawozdania dotyczące tych elementów, przygotowywane przez wszystkie państwa członkowskie AKP–UE, w celu wskazywania państw, które respektują zasady, oraz tych, które ich nie respektują; apeluje, by wyniki tych sprawozdań były przedstawiane na nadrzędnych posiedzeniach AKP–UE, by służyły za podstawę dialogu politycznego i były uwzględniane w krajowych, regionalnych i światowych ocenach monitorujących wdrażanie osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;

13. wzywa do większego udziału parlamentów krajowych oraz samorządów regionalnych i lokalnych – zarówno w państwach AKP, jak i UE – we wszystkich etapach prowadzenia polityk i działań AKP–UE, począwszy od planowania przyszłych działań i programowania po realizację, monitorowanie i ocenę, zwłaszcza z punktu widzenia zasady pomocniczości;

14. wzywa wszystkie strony nowej umowy, by zobowiązały się do wzmocnienia niezależności i potencjału władz lokalnych i regionalnych, aby umożliwić im skuteczne wypełnianie ich zadań oraz działanie w charakterze istotnych podmiotów przyczyniających się do rozwoju państw AKP;

15. wzywa do większego zaangażowania w dialog polityczny, programowanie i wdrażanie, a także do wsparcia budowania potencjału przez społeczeństwo obywatelskie, szczególnie wśród lokalnych grup, których strategie polityczne dotyczą bezpośrednio; podkreśla w związku z tym ryzyko kurczenia się przestrzeni działania dla społeczeństwa obywatelskiego w niektórych krajach oraz potrzebę uwzględniania również takich grup, jak mniejszości, młodzież oraz kobiety, które nie są w stanie zadbać o swoje interesy lub które, mimo uzasadnionego interesu demokratycznego, nie są uznawane przez rząd;

16. uważa, że sektor prywatny może odegrać zasadniczą rolę w procesie rozwoju i może przyczynić się do finansowania rozwoju, pod warunkiem, że inwestycje odbywają się z poszanowaniem osób, tradycyjnego prawa własności lub użytkowania, a także środowiska, zgodnie z wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka; wzywa zatem do wsparcia prywatnych inwestycji pod auspicjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), o ile inwestycje te są zgodne z międzynarodowym prawem w zakresie praw człowieka oraz normami ochrony socjalnej i ochrony środowiska; podkreśla, że w nowym partnerstwie priorytetowo należy potraktować drobnych producentów i rolników, a także zapewnić sprzyjające warunki mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom (MMŚP); wzywa ponadto do umożliwienia lokalnemu i krajowemu sektorowi prywatnemu przedstawiania opinii w procesie kształtowania polityki, na etapie jej programowania i wdrażania;

Przyszłe instytucje AKP–UE

17. wzywa do włączania do wspólnych posiedzeń Rady AKP–UE tematycznych i pilnych debat politycznych, w tym dotyczących obszarów sensytywnych, w celu przyjmowania w ich sprawie wspólnych konkluzji; zwraca się do odpowiednich ministerstw państw członkowskich AKP i UE z wnioskiem o zwiększenie uczestnictwa na szczeblu ministrów w celu nadania tym spotkaniom koniecznej legitymacji politycznej, a zasadzie partnerstwa – potrzebnej widoczności;

18. apeluje, by nowa umowa o współpracy uwzględniała silny wymiar parlamentarny poprzez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne (WZP), co umożliwi otwarty, demokratyczny i kompleksowy dialog parlamentarny, w tym także na trudne i kontrowersyjne tematy, nada impuls wspólnym (regionalnym) projektom politycznym, zapewni ich demokratyczne podstawy dzięki udziałowi licznych zainteresowanych stron, podda kontroli działania władzy wykonawczej oraz współpracę na rzecz rozwoju, a także będzie promowało demokrację i prawa człowieka, wnosząc tym samym istotny wkład w nową partnerską współpracę AKP–UE na równych warunkach; podkreśla znaczenie zaangażowania WZP już na wczesnym etapie we wszystkie istotne rozmowy na temat partnerstwa AKP–UE po roku 2020;

Wtorek, 4 października 2016 r.

19. wyraża głębokie przekonanie, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne powinno zapewnić odpowiednią, demokratyczną i proporcjonalną reprezentację i udział wszystkich sił politycznych w swoich debatach; apeluje zatem, by w skład delegacji krajowych do Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego weszli parlamentarni przedstawiciele krajowych partii politycznych, oraz by zagwarantować obecność opozycji;

20. apeluje o dostosowanie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego do nowej struktury regionalnej, a tym samym o skupienie jego prac w forach regionalnych na kwestiach o znaczeniu regionalnym, głęboko angażujących parlamenty krajowe i regionalne, przy jednoczesnym zachowaniu regularnych, ale rzadszych wspólnych posiedzeń AKP–UE; wzywa do ujęcia w sesjach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego tematycznych posiedzeń ze społeczeństwem obywatelskim, lokalnymi władzami i sektorem prywatnym z myślą o dalszym rozwijaniu i poszerzaniu debat dotyczących kwestii związanych z porządkiem obrad Zgromadzenia;

21. wzywa Prezydium Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego do bardziej strategicznego ukierunkowania programu prac Zgromadzenia; apeluje, by przyszłe sprawozdania Komitetu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w wyraźny sposób nawiązywały do 17 celów zrównoważonego rozwoju, aby umożliwić ciągłe monitorowanie każdego z tych celów; apeluje o ujednoczenie na nadrzędnym forum AKP–UE wspólnych rezolucji w sprawie pilnych kwestii międzynarodowych, opóźnień w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także w sprawie naruszania praw człowieka, oraz o ujednoczenie na regionalnych lub innych odpowiednich posiedzeniach rezolucji w sprawie tematów bieżących, pilnych zagadnień oraz rezolucji o szczególnym znaczeniu dla danego regionu lub określonej grupy; w tym kontekście przypomina wiceprzewodniczącą/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o politycznym znaczeniu obecności Rady na szczeblu ministerialnym podczas posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego; apeluje, by współprzewodniczący Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego UE–AKP byli zapraszani na wspólne posiedzenia Rady w celu zapewnienia skutecznego i wzajemnego przepływu informacji oraz poprawy współpracy instytucjonalnej;

22. wzywa do dalszych wysiłków na rzecz lepszej kontroli Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego nad działaniami z zakresu programowania rozwoju, z uwzględnieniem zasad skuteczności rozwoju, oraz do lepszych działań następczych po takich kontrolach; zwraca się do Komisji i rządów państw o promowanie zaangażowania parlamentów krajowych, władz lokalnych i regionalnych, podmiotów społeczeństwa obywatelskiego oraz sektora prywatnego i diaspor we wszystkie etapy kontroli programowania rozwoju i do udzielania parlamentom krajowym wszelkich dostępnych informacji w odpowiednim czasie i z zachowaniem przejrzystości, aby pomóc im w sprawowaniu demokratycznej kontroli;

23. uważa, że partnerstwo między UE a AKP powinno dążyć do rozwijania współpracy z innymi partnerami na szczeblu światowym (takimi jak Unia Afrykańska i Organizacja Narodów Zjednoczonych) oraz w przypadkach, gdy jest to możliwe, z innymi potęgami międzynarodowymi, a także pracować nad poprawą koordynacji i zacieśnieniem współpracy bez powielania działań lub misji, aby stawić czoła wyzwaniom wynikającym z wojen, konfliktów wewnętrznych, braku bezpieczeństwa, niestabilności i przemian;

Przyszłe finansowanie

24. jest przekonany, że jednoczesne wygaśnięcie umowy z Kotonu i wieloletnich ram finansowych Unii (WRF) jest okazją, by wreszcie podjąć decyzję o ujęciu Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) w budżecie w celu poprawy wydajności i skuteczności, przejrzystości, demokratycznej kontroli, rozliczalności oraz widoczności i spójności unijnego finansowania na rzecz rozwoju; podkreśla jednak, że takie ujęcie w budżecie należy przygotować poprzez: i) gwarantowane wyodrębnienie tworzenia funduszy w celu utrzymania poziomu finansowania dla krajów rozwijających się oraz ii) stałe i odrębne rozwiązanie dotyczące finansowania przez UE kosztów bezpieczeństwa związanych ze współpracą na rzecz rozwoju oraz spójnych z nią; podkreśla, że nawet jeśli EFR zostanie ujęty w budżecie, powinien obejmować wartości odniesienia dostosowane do unijnych działań dotyczących współpracy na rzecz rozwoju; wzywa obie strony do modernizacji instrumentów finansowych i promowania wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, ogólnej i sektorowej pomocy budżetowej;

25. zauważa, że budżet Unii przewiduje już instrumenty ukierunkowane na konkretnych partnerów, oraz że ujęcie EFR w budżecie można zaplanować tak, by odzwierciedlało ono i wspierało uprzywilejowane stosunki AKP–UE z myślą o wspieraniu zrównoważonego rozwoju; apeluje do Komisji, by przed złożeniem niezbędnych wniosków w sprawie kolejnych WRF przedstawiła plan działania uwzględniający ww. kwestie;

Wtorek, 4 października 2016 r.

26. przypomina, że przyszłość stosunków AKP–UE musi mieć charakter polityczny, tj. dążyć do wypracowania wspólnych projektów politycznych na różnych forach międzynarodowych, a nie charakteryzować się głównie relacją darczyńca–beneficjent; podkreśla zatem, że zasady pomocy rozwojowej UE muszą być stosowane jednakowo wobec wszystkich krajów rozwijających się, a bardziej zaawansowane rozwojowo państwa AKP muszą w związku z tym stopniowo przestać kwalifikować się do otrzymywania pomocy rozwojowej UE na takich samych warunkach, jak kraje spoza regionu AKP; uważa, że wyższy stopień samofinansowania przez państwa AKP byłby zgodny z aspiracjami AKP, aby stać się autonomicznym podmiotem, oraz podkreśla w tym kontekście, jak ważne jest, by w nowej umowie ująć udoskonalone narzędzia zwiększania zdolności państw AKP do samodzielnego finansowania podstawowych sektorów gospodarki; wzywa strony, by podwoiły starania na rzecz zwiększenia zdolności państw AKP do mobilizacji i dobrego wykorzystania zasobów krajowych, w szczególności przez wzmocnienie systemów podatkowych, dobre zarządzanie zasobami naturalnymi, rozwój przemysłu i przetwórstwo surowców z przeznaczeniem na rynki lokalne, regionalne i międzynarodowe;

27. podkreśla, że 11. EFR jest głównym źródłem finansowania instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce (APF), mimo że zgodnie z założeniami w chwili tworzenia tego instrumentu w 2003 r. miało to być rozwiązanie tymczasowe; wzywa do utworzenia specjalnego instrumentu finansowania bezpieczeństwa związanego ze współpracą na rzecz rozwoju;

28. odnotowuje komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji; zauważa, że wkład z budżetu UE i EFR na rzecz pakietu w kwocie 8 mld EUR obejmuje wyłącznie pomoc, która została już zaplanowana; apeluje, by nie zagrażała pomocy rozwojowej dla beneficjentów i finansować inicjatywy dotyczące migracji za pomocą nowych środków;

29. wzywa do utworzenia instrumentu przeznaczonego dla wszystkich krajów i terytoriów zamorskich, dostosowanego do ich szczególnego statusu i przynależności do europejskiej rodziny; apeluje, by wdrożyć wzmocnioną współpracę między państwami AKP a krajami i terytoriami zamorskimi, aby włączyć je w zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu w danym regionie oraz umożliwić lepszą integrację krajów i terytoriów zamorskich w ich otoczeniu regionalnym;

Wymiar handlowy: umowy o partnerstwie gospodarczym

30. ponownie stwierdza, że umowy o partnerstwie gospodarczym są podstawą współpracy regionalnej i muszą być instrumentami rozwoju i integracji regionalnej; podkreśla zatem znaczenie wprowadzenia prawnie wiążących postanowień (dotyczących praw człowieka, norm socjalnych i środowiskowych) do wszystkich umów o partnerstwie gospodarczym i podkreśla, jak ważne jest stworzenie skutecznych systemów monitoringu, które obejmą szerokie spektrum społeczeństwa obywatelskiego w celu określenia wszelkich potencjalnych negatywnych skutków liberalizacji handlu i zapobiegania im;

31. apeluje, by umowa będąca przedłużeniem umowy z Kotonu była porozumieniem o charakterze politycznego parasola, na mocy którego ustalą się wiążące minimalne wymogi dla umów o partnerstwie gospodarczym, aby zapewnić ciągłość powiązań istniejących umów o partnerstwie gospodarczym w obecnej umowie z Kotonu ze zrównoważonymi przepisami dotyczącymi dobrego sprawowania władzy, poszanowania praw człowieka, w tym w społecznościach najbardziej narażonych, oraz poszanowania norm społecznych i środowiskowych, a także dlatego, że stworzyłaby ona wówczas odpowiednie ramy dla zrównoważonego rozwoju i spójności polityki; wzywa do prowadzenia wspólnej kontroli parlamentarnej i procesu monitorowania oddziaływania umowy o partnerstwie gospodarczym oraz mechanizmów monitorowania zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego;

o

o o

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie AKP, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Prezydium Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE.